

Křesťanské svědectví v multináboženském světě:

Doporučení pro vedení misie

**Papežská rada pro mezináboženský dialog (Pontifical
Council for Interreligious Dialogue, PCID)**

Světová rada církví (World Council of Churches, WCC)

**Světová evangelikální aliance (World Evangelical Alliance,
WEA)**

2011

Preambule

Misie náleží k vlastnímu bytí církve. Hlásání slova Božího a podávání svědectví světu je základem pro každého křesťana. Zároveň je nutné jej vykonávat v souladu s principy evangelíí, s plným respektem a s láskou ke všem lidským bytostem.

Papežská rada pro mezináboženský dialog (Pontifical Council for Interreligious Dialogue, PCID), Světová rada církví (World Council of Churches, WCC) a na pozvání WCC Světová evangelikální aliance (World Evangelical Alliance, WEA) si byly vědomy napětí mezi lidmi a komunitami různých náboženských přesvědčení i různých výkladů křesťanského svědectví, a proto se po pět let scházely, aby společně refletovaly toto téma a vytvořily dokument, který by sloužil jako soubor doporučení pro vedení křesťanské misie po celém světě. Úkolem tohoto dokumentu není, aby byl teologickým prohlášením o misii, ale aby se zabýval praktickými otázkami spojenými s křesťanským svědectvím v multináboženském světě.

Účelem tohoto dokumentu je povzbudit církve, církevní rady a misijní organizace, aby refletovaly své současné misijní metody, aby použily doporučení z tohoto dokumentu a tak, bude-li to třeba, připravily vlastní pokyny pro podávání svědectví a misii mezi lidmi jiného vyznání a těmi, kteří nevyznávají žádné konkrétní náboženství. Autoři doufají, že křesťané po celém světě budou dokument studovat prizmatem svých vlastních zkušeností ve vydávání svědectví o své víře v Krista slovem i skutkem.

Základ pro křesťanské svědectví

1. Pro křesťany je privilegiem i radostí svědčit o naději, kterou v sobě mají, s jemností a úctou (srov. 1Pt 3,15-16a).
2. Ježíš Kristus je největším svědkem (srov. J 18,37). Křesťanské svědectví je vždy sdílením se v jeho svědectví, které má podobu hlásání Království, služby bližnímu a naprostého darování sebe sama, i když tento dar vede až na kříž. Tak jako Otec poslal Syna v moci Ducha svatého, jsou věřící vysíláni na misii, aby svědčili slovem i činem o lásce trojjediného Boha.
3. Průvodcem křesťanské misie musí být příklad učení Ježíše Krista a rané církve. Po dvě tisíciletí se křesťané snažili následovat Kristovu cestu tím, že sdíleli dobrou zprávu o Božím království (srov. L 4,16-20).
4. Křesťanské svědectví v pluralistickém světě zahrnuje také účast na dialogu s lidmi odlišných náboženství a kultur (srov. Sk 17,22-28).
5. V některých souvislostech je obtížné evangelium žít a hlásat, křesťanům je v tom bráněno či je jim to zakazováno, ale přesto jsou křesťané Kristem pověřeni, aby ve svém svědectví Pánu věrně pokračovali ve vzájemné solidaritě (srov. Mt 28,19-20; Mk 16,14-18; L 24,44-48; J 20,21; Sk 1,8).
6. Jestliže křesťané užívají nevhodné metody misie a uchylují se ke klamání a donucování, pak zrazují evangelium a mohou ostatním působit utrpení. Takovýto odklon od evangelia vyžaduje pokání a připomíná nám potřebu nepřetržité Boží milosti (srov. Ř 3,23).

7. Ačkoliv je odpovědností křesťanů svědčit o Kristu, musí stvrzovat, že obrácení je v zásadě dílem Ducha svatého (srov. J 16,7-9; Sk 10,44-47). Seznávají, že Duch vane, kam sám chce, cestami, které žádný člověk nemůže ovládat (srov. J 3,8).

Principy

Křesťané jsou vyzýváni, aby přijali následující principy a tím naplňovali Kristovo pověření správným způsobem, zejména v mezináboženském kontextu.

1. Činy v lásce Boží. Křesťané věří, že Bůh je zdrojem vší lásky a v souladu s tím jsou ve svém svědectví povoláni k žití života lásky a k milování svých bližních stejně jako sebe samých (srov. Mt 22,34-40; Jan 14,15).
2. Napodobování Ježíše Krista. Ve všech aspektech svých životů a zejména ve svém svědectví jsou křesťané povoláni k následování příkladu a učení Ježíše Krista, ke sdílení jeho lásky, ke vzdávání cti a slávy Bohu Otci v moci Ducha svatého (srov. J 20,21-23).
3. Křesťanské ctnosti. Křesťané jsou povoláni, aby zachovávali bezúhonnost, lásku, slitování a pokoru a přemáhali všechnu domýšlivost, povýšenost a pohrdání (srov. Ga 5,22).
4. Skutky služby a spravedlnosti. Křesťané jsou povoláni k tomu, aby konali spravedlivě a milovali (srov. Mi 6,8). Jsou také povoláni ke službě ostatním a k tomu, aby skrze službu poznávali Krista v nejposlednějších ze svých sester a bratří (srov. Mt 25,45). Skutky služby, jako je poskytování vzdělání, zdravotní péče, služba útěchy a skutky spravedlnosti a podpory jsou integrální součástí svědectví o evangelii. Zneužívání situací chudoby a nouze nemá v křesťanském životě místo. Křesťané by měli odmítat veškerá pokušení a zdržovat se jich a to včetně pokušení finančních pobídek a odměn za své služby.
5. Posuzování v úřadu uzdravování. Nezbytnou součástí svědectví evangelii je pro křesťany úřad uzdravování. Jsou povoláni, aby v tomto úřadu posuzovali případy, zcela respektovali lidskou důstojnost a zajistili, aby bezbrannost lidí a jejich potřeba uzdravení nebyly zneužívány.
6. Odmítnutí násilí. Křesťané jsou povoláni, aby odmítali všechny podoby násilí a to i psychického a sociálního včetně zneužívání moci ve svém svědectví. Odmítají také násilí, nespravedlivou diskriminaci nebo útlak jakoukoliv náboženskou či sekulární autoritou včetně napadání či ničení posvátných míst, symbolů či textů.
7. Svoboda náboženství a víry. Náboženská svoboda včetně práva veřejně vyznávat, praktikovat, propagovat i změnit své náboženství pramení ze samotné důstojnosti lidské osoby, která je založena na stvoření všech lidských bytostí k obrazu Božímu (srov. Gn 1,26). Proto všechny lidské bytosti mají rovná práva a odpovědnosti. Kdekoliv je jakékoliv náboženství používáno jako nástroj politických cílů, nebo kde se objevuje náboženská perzekuce, jsou křesťané povoláni v prorockém svědectví kritizovat takové skutky.
8. Vzájemný respekt a solidarita. Křesťané jsou povoláni, aby se zavázali pracovat se všemi lidmi ve vzájemném respektu, společně prosazovat spravedlnost, mír a společné dobro. Mezináboženská spolupráce je základním rozměrem takového závazku.

9. Respekt ke všem lidem. Křesťané si uvědomují, že evangelium je pro kultury zároveň výzvou i obohacením. Dokonce, i když evangelium oponuje některým kulturním aspektům, jsou křesťané povoláni respektovat všechny lidi. Křesťané jsou také povoláni k rozpoznávání prvků svých vlastních kultur, které evangelium zpochybňuje.
10. Zřící se falešného svědectví. Křesťané mají mluvit upřímně a uctivě; mají poslouchat, aby se učili a pochopili víru a život víry druhých, a jsou povzbuzováni, aby uznali a ocenili to, co je v nich pravdivé a dobré (Küng, Smith). Jakékoliv komentáře nebo kritiku by měli podávat v duchu vzájemného respektu a ujistit se, že o jiných náboženstvích nevydávají falešné svědectví.
11. Zajištění osobního rozlišování. Křesťané mají uznat, že změna náboženství (konverze) je rozhodující krok, který si vyžaduje dostatek času pro adekvátní reflexi a přípravu, tedy proces zajišťující plnou osobní svobodu.
12. Budování mezináboženských vztahů. Křesťané by měli pokračovat v budování vztahů respektu a důvěry s lidmi jiných náboženství a tím zajišťovat hlubší vzájemné porozumění, smíření a spolupráci pro společné dobro.

Doporučení

Třetí konzultace organizovaná SRC a PCID ve spolupráci s WEA, s účastí z největších křesťanských rodin víry (katolické, pravoslavné, protestantské, evangelikální a pentekostální), jednají v duchu ekumenické spolupráce na přípravě tohoto dokumentu k posouzení církvím, národním a regionálním konfesním skupinám a misijním organizacím, a zvláště těm působícím v mezináboženském kontextu, doporučuje, aby tyto skupiny:

1. studovaly otázky uvedené v tomto dokumentu a kde je to zapotřebí, formulovaly pokyny pro předávání křesťanského svědectví vhodné konkrétně pro jejich prostředí. Kde je to možné, měl by tento proces být ekumenický a za účasti představitelů ostatních náboženství.
2. budovaly vztahy plné respektu a důvěry s lidmi všech náboženství, zejména na rovině institucionální mezi církvemi a ostatními náboženskými komunitami a zapojovaly se do mezináboženského dialogu jako součásti své křesťanské odpovědnosti. V jistých souvislostech, kde léta napětí a konfliktů vyústila v hluboká podezření a narušenou důvěru mezi komunitami, může mezináboženský dialog poskytnout nové příležitosti pro řešení konfliktů, obnovení spravedlnosti, uzdravení zlých vzpomínek, smíření a budování míru.
3. povzbuzovaly křesťany, aby při prohlubování svých znalostí a porozumění jiným náboženstvím posilovali vlastní náboženskou identitu a víru a zároveň brali v potaz perspektivu těchto náboženství. Křesťané by se měli vyvarovat špatné reprezentace víry a života lidí jiného náboženství.
4. spolupracovaly s dalšími náboženskými komunitami, společně se zapojovaly do obhajoby spravedlnosti a společného dobra a kde je to možné, projevovaly solidaritu s lidmi v konfliktních situacích.
5. vyzývaly vlády svých zemí, aby zajistily, že svoboda náboženství bude řádně a naprosto respektována s vědomím, že v mnoha zemích je náboženským institucím i osobám znemožňováno vykonávat misii.

6. modlily se za své bližní a jejich blaho s vědomím, že modlitba je nedílnou součástí toho, kdo jsme a co děláme, i součástí Kristova poslání.

(přeložila Kateřina Děkanovská)